

владного свавілля й раціональної організації публічної влади, що впливає з природи універсальних конституційних цінностей [3].

Основний принцип безпеки передбачає взаємну відповідальність особи, суспільства, держави за її забезпечення. Конституція встановлює таке поєднання балансу інтересів, коли посилення захищеності кожного суб'єкта можливе через збільшення безпеки для інших сторін. Конституція мусить визначати також внутрішню безпеку, встановлюючи певний ступінь захисту власних положень. Концептуально внутрішня безпека відображається у функції самоохорони Основного закону. Конституція повинна мати достатній запас внутрішньої міцності від замахів на її недоторканність і непорушність.

Отже, принцип верховенства права є основою для сталого розвитку суспільства та охоплює практично всі аспекти життя громадян України: від безпеки особистості, держави, права власності та розв'язання конфліктів – до ефективної боротьби з корупцією.

1. Савчин М. Конституційний Суд України і динаміка конституційного порядку. Вісник Конституційного Суду України. 2015. № 4. с. 136–138.

2. Костенко О. М. Конституція і ідеологія: проблема співвідношення. Конституційні засади державотворення і правотворення в Україні: проблеми теорії і практики. Київ: Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України. 2006. с. 87–93.

3. Конституція України [Електронний ресурс]. *Відомості Верховної Ради України* (ВВР). 1996. № 30. ст. 141. Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.

Олексій КОПТЕВСЬКИЙ

студент ННІ права
та інноваційної освіти

Науковий керівник

Лілія ТИМЧЕНКО

доцент кафедри цивільно-правових
дисциплін Дніпропетровського
державного університету внутрішніх
справ (м. Дніпро, Україна),
кандидат юридичних наук

ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО В СИСТЕМІ ПРАВА УКРАЇНИ

У вітчизняній юридичній науці існує низка проблем, які, незважаючи на те, що вони обговорюються у наукових колах протягом багатьох десятиліть, не втрачають своєї актуальності. Однією з них є проблема того, чи існує господарське право насправді як незалежна галузь права, чи, можливо, є конгломератом правових норм, синтезованих чи запозичених з

інших, авторитетних та таких галузей права, незалежність яких виходить за рамки сумніви.

Розглядаючи господарське право як невід'ємну частину національного законодавства, це абсолютно безумовний факт, буде цілком виправданим звернення до першоджерел, які засвідчують не лише сам факт існування правового регулювання господарської діяльності у суспільстві, що є далекий від нинішнього розуміння трактування, але й визначення цієї форми правовідносин як вирішальної в усіх господарських системах держав, незалежно від політичної системи [1, с. 10].

Насамперед варто зазначити, що господарське право України – це нова галузь права, яка увійшла до національної правової системи України з часів її незалежності. Сферою регулювання цієї самодостатньої галузі права стала професійна економічна діяльність у суспільному виробництві. Це визначило, що господарська діяльність має базуватися на різноманітних суб'єктах господарювання різних форм власності та бути спрямована на відносини щодо виробництва та реалізації продукції, виконання робіт, надання послуг для задоволення потреб окремих споживачів та суспільства як цілі.

На думку Г. Знаменського, основним завданням господарського права є створення та зміцнення суспільного економічного порядку, в якому зростання ділової активності у комерційній та некомерційній господарській діяльності, розвиток підприємництва та, на цій основі, систематично необхідно забезпечувати підвищення ефективності суспільного виробництва та його соціальну спрямованість [2, с. 17].

М. Григорчук стверджує, що стосовно господарського права як самостійної галузі юридичної науки словесні баталії триватимуть тривалий час, оскільки немає достовірних стовідсоткових знань про ключові принципи такої градації, і саме такий стан речей це є підставою для існування полярності думок вчених щодо підходу до вирішення в'язання цієї проблеми [1, с. 11].

Вчений також зазначає, що позиція вчених щодо цивільного права як самостійної галузі ще не удосконалена, найбільш «радикальні» юристи надають першочергове значення запереченню незалежності господарського права, і на підставі чого воно нібито сформувалося. Проблема породжується самим застосуванням критеріїв, за якими визначається незалежність галузі права, в даному випадку – співвідношення приватного та публічного в праві [1, с. 11].

На переконання Н. Горбової, відокремлення господарського права стосовно окремої групи можна охарактеризувати з трьох основних точок зору:

- а) виникає як право керівництва, управління економікою;
- б) виникає на підставі комерційного права;
- в) виникає як стратегічне поєднання відносин з керівництвом економіки та відносин саморегулювання підприємницької діяльності [3, с. 7].

Сьогодні зрозуміло, що норми сучасного цивільного законодавства встановлюють визначальні основи підприємництва та окреслюють коло договірних та позадоговірних зобов'язань щодо врахування приватних правових документів, які ґрунтуються на принципах неприпустимості втручання у сферу особисте життя, свобода власності, підприємництво, договору приватної ініціативи, засновані на диспозитивності та еквівалентності.

Отже, з вищесказаного можна зробити висновок, що на основі аналізу наукових підходів до визначення місця господарського права в системі права України можна сформулювати таке визначення: господарське право – це узагальнена система загальнообов'язкових норм поведінки суб'єктів господарювання, які регулюють правовідносини, що виникають між ними в процесі господарської діяльності.

1. Григорчук М. В. Теоретико-правове понимание видов объектов защиты прав в сфере хозяйственной деятельности. *Науковий вісник міжнародного гуманітарного університету*. Сер.: Юриспруденція. 2019. № 37. С. 10–12.

2. Знаменський Г. Л. Місце господарського права у стратегії забезпечення інноваційної діяльності в Україні. *Право та інноваційне суспільство*, № 2, 2018. С. 15–22.

3. Горбова Н. А. Господарське право України: навч. посібник. Мелітополь: Однорог Т. В., 2019. 126 с.

Олександр КОПТЄВ

курсант факультету підготовки
фахівців для підрозділів
кримінальної поліції

Науковий керівник:

Олександр КАРПЕНКО

старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

У сучасних міжнародних відносинах цілком закономірно укоренилася концепція міждержавного співробітництва у сфері прав людини, яка розвивається на основі загальноновизнаних принципів та норм міжнародного права, а також політичних зобов'язань країн. Ці принципи та норми зафіксовані, насамперед, у Статуті ООН, Загальній декларації прав людини